

[Karl Max Rasmussen]

uddannelsen. Jeg håber, vi i udvalget må kunne finde en vej, når der dog er så megen god vilje.

K. B. Andersen: Da der er forsøgt skabt lidt mystik om baggrunden for og historien i denne sag, vil jeg gerne ganske kort sige, at jeg synes, det ligger overmåde klart. Da vi drøftede lærerloven i udvalget i 1966, drøftede vi naturligvis også dette spørgsmål. Udvalget kunne ikke på det tidspunkt samlet gå ind for det. Det vil sige, at det ville have brudt den enighed, der var om lærerloven, og samtidig hørte forslaget jo — som også ministeren har givet udtryk for det — nøje sammen med den kommende tilskudslov, eller det var i hvert fald et spørgsmål, det var rimeligt at løse i forbindelse med denne tilskudslov. Da jeg samtidig fandt og stadig finder, at der ikke kan etableres noget forsvar på denne afgift — og jeg mener, man kan sige selv med de forskelle, der i øvrigt har været i tonen i dag, at der heller ikke nu er leveret noget stærkt forsvar for afgiften, ikke fra ministerens side og heller ikke fra nogen anden side — så gav jeg udtryk for den opfattelse, som jeg vidste var min gruppes, som var den daværende regerings, at disse afgifter burde bortfalde, og vi satte tidspunktet til det tidspunkt, da den nye lærerlov træder i kraft, nemlig 1. august 1969, og jeg har senere over for de pædagogstuderende sagt, at det begribeligvis måtte få konsekvenser for deres afgift på samme måde.

Det, der så skulle ske — og det sagde ministeren, så vi behøver ikke at tale om, hvad der er forsømt og ikke forsømt — det, der skulle ske, er, at pengene findes på den finanslov, som er ved at blive forberedt. Det er altså nu, det skal gøres, det er bl. a. derfor, forslaget fremsættes nu. Endvidere skal lovhjemmelen findes i den tilskudslov, som ministeren siger kommer om en måned. Det er altså også nu. Af begge disse grunde er det rigtigt at fremsætte forslaget nu. Havde vi siddet med regeringen, ville vi have sat

det ind på præcis de to steder, som ministeren selv peger på. Det er altså netop nu, tidspunktet er inde til at få pengene på finansloven og til at få lovhjemmelen i tilskudsloven og så få fjernet denne helt urimelige afgift.

Jeg ved da godt — det er jo det, vi skal tale om i udvalget — at der er problemer, fordi disse institutioner er private, men jeg kan ikke overbevises om, når problemet kan løses for teknika og handelshøjskoler, at det så ikke kan løses for seminarier. Det må være muligt at finde en løsning. Derfor er forslaget heller ikke overflødigt. Det må føre til, at vi nu i udvalget med den velvilje, der er givet udtryk for i dag, finder frem til, ikke hvordan vi kan få disse udgifter aftrappet mere eller mindre, men hvordan vi kan få fjernet denne forskelsbehandling ved, at vi fjerner studieafgiften på de institutioner, der er nævnt i forslaget, og andre institutioner, hvor der endnu måtte være afgifter, som var urimelige.

Det var, ligesom hr. Kjær Rasmussen med et eller andet hemmeligt våben, vi først får i næste omgang, ville fremkalde en afstemning i dag. Det ville jeg også gøre, hvis det for mit parti og mig kun var demonstration og parade, og jeg ønskede det nedstemt, for så er vejen farbar. Hvis man derimod ønsker det vedtaget, og det gør vi, så regner vi med, at med den velvilje, der er givet udtryk for i dag, og med den dør, ministeren ikke smækkede i, kan vi i løbet af udvalgsarbejdet komme frem til en løsning, sådan at vi kan få flertal, og det er rigtigt, som mit partis ordfører sagde: sådan at vi kan få det flertal, der jo allerede findes i salen — og som jeg har indtryk af, selv om ministeren ikke har stemmeret, også omfatter ministeren — til at stemme for, at disse afgifter falder væk fra 1. august 1969.

Kjær Rasmussen: Ja, det er formentlig rigtigt, som det indirekte blev udtrykt af hr. K. B. Andersen, at vi er noget utålmodige. Dette forslag har jo været behandlet i folketingets udvalg for undervisning